

ΤΟ ΝΕΟ ΘΡΙΛΕΡ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

JO NESBO

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΣΕΛΗΝΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιούnius 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Blodmåne*, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo.

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Δέσποινα Καλογεράκη

© 2022, Jo Nesbø

© 2022, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3547-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83547

Κ.Ε.Π. 5661, Κ.Π. 18126

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

● Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

● Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΩΗΛ, 2.31:

*Κι ο ήλιος θα γίνει σκότος και η σελήνη αίμα, πριν από
τη μεγάλη και τρομερή ημέρα του Κυρίου*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Όσλο» είπε ο άντρας κι έφερε το ποτήρι με το ουίσκι στα χείλη του.

«Το αγαπημένο σου μέρος;» ρώτησε η Λουσίλ.

Εκείνος κοίταξε ίσια εμπρός, λες κι έπρεπε να σκεφτεί πριν απαντήσει. Ύστερα κατένευσε. Εκείνη τον παρατηρούσε που συνέχιζε να πίνει. Ήταν ψηλός· ακόμα και καθισμένος στο σκαμπό του μπαρ δίπλα της, της έριχνε αρκετό ύψος. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον δέκα, ίσως και είκοσι χρόνια νεότερος από τα εβδομήντα δύο της έτη – δύσκολα υπολογίζει κανείς την ηλικία των αλκοολικών. Σώμα και πρόσωπο σαν πελεκημένο ξύλο: αδύνατο, καθαρό, σκληρό. Το δέρμα του ήταν χλωμό και στη μύτη του απλωνόταν ένα απαλό δίκτυο από μπλε φλεβίτσες που μαζί με τα κόκκινά του μάτια και ιριδες στο χρώμα του ξεβαμμένου τζιν μαρτυρούσαν ότι είχε ζήσει μια σκληρή ζωή. Με σκληρά μεθύσια. Και σκληρά χαστούκια. Ίσως και σκληρές αγάπες, γιατί κατά τη διάρκεια του ενός μήνα στον οποίο είχε γίνει ο νέος τακτικός θαμώνας του Creatures, η Λουσίλ είχε διακρίνει αυτόν τον ιδιαίτερο πόνο στο βλέμμα του: σαν καλοαναθρεμμένο σκυλί που το διώξαν απ' την αγέλη και κάθεται τώρα μόνο, στην άκρη του μπαρ. Δίπλα στον Μπρόνκο, τον μηχανικό ταύρο που ο Μπεν, ο ιδιοκτήτης του μπαρ, είχε κλέψει από το σετ εκείνης της τεράστιας κινηματογραφικής αποτυχίας, του *Καουμπόι των Πόλεων*, όταν ήταν φροντιστής. Μια υπόμνηση ότι το Λος Άντζελες δεν είχε χτιστεί με υπερπαραγωγές, αλλά πάνω σ' ένα σωρό από οικονομικά κι ανθρωπίνα ναυάγια.

Το ογδόντα τοις εκατό όλων των κινηματογραφικών παραγωγών αποτυγχάνουν πλήρως, παράγουν ζημία στην πόλη με τον υψηλότερο αριθμό αστέγων στις ΗΠΑ, σε πυκνότητα που βρίσκει κανείς σε μητροπόλεις όπως το Μουμπάι. Ταμποτιλιαρίσματα έπνιγαν ήδη το Λος Άντζελες: το ερώτημα ήταν αν θα προλάβαιναν να το σκοτώσουν πρώτα η δημόσια εγκληματικότητα, η βία και τα ναρκωτικά. Ο ήλιος όμως έλαμπε. Ναι, αυτός ο γαμμένος οδοντιατρικός προβολέας δεν έσβηνε ποτέ, φώτιζε συνεχώς κι αμείλικτα κάνοντας τα ψευτοστολίδια της πόλης να λάμπουν σαν διαμάντια, σαν πραγματικές ιστορίες επιτυχίας. Δεν ήξεραν, δεν ρώταγαν; Η Λουσίλ ήξερε: γιατί είχε υπάρξει και στο πανί αλλά και πίσω από αυτό.

Ο άντρας δίπλα της δεν είχε σχέση με το πανί όμως – αλλιώς θα την είχε σίγουρα αναγνωρίσει. Αλλά δεν έμοιαζε και μ' εκείνους που χαζεύουν όλο θαυμασμό, λαχτάρα ή ζήλια το πανί. Έμοιαζε περισσότερο με κάποιον που είχε τα πάντα γραμμένα στ' αρχίδια του. Που ζούσε στον κόσμο του. Μήπως ήταν μουσικός; Τύπου Φρανκ Ζάπα, που κάποτε ηχογραφούσε για την πάρτη του σ' ένα υπόγειο εδώ πιο πάνω στο Λόρελ Κάνιον; Μήπως δεν τον είχαν ανακαλύψει ακόμη – ούτε επρόκειτο;

Όταν ξεκίνησε να συχνάζει εδώ, οι δυο τους άρχισαν ν' ανταλλάσσουν νεύματα και σύντομους χαιρετισμούς, όπως κάνουν όλοι οι σοβαροί πρωινόι πελάτες των μπαρ. Πρώτη φορά όμως πήγαινε να καθίσει δίπλα του, να τον κεράσει ποτό. Δηλαδή, ουσιαστικά να πληρώσει το ποτό που εκείνος είχε ήδη παραγγείλει: η Λουσίλ είχε δει τον Μπεν να του επιστρέφει την πιστωτική του με μια έκφραση που μαρτυρούσε ότι ήταν άδεια.

«Το ερώτημα είναι» είπε η Λουσίλ «το Όσλο σ' αγαπάει κι εκείνο;»

«Μπα» είπε ο άντρας και πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από τα κοντά, σκούρα ξανθά μαλλιά του που είχαν πάρει να γκριζάρουν. Η Λουσίλ παρατήρησε πως αντί για μεσαίο δάχτυλο

είχε ένα μεταλλικό προσθετικό στοιχείο. Δεν ήταν όμορφος. Και είχε και μια λευκή ουλή που μάρκαρε σαν καμπύλη το πρόσωπό του από τη μία γωνία του στόματός του μέχρι το αυτί, σαν φάρι πιασμένο σε αγκίστρι· η ουλή δεν έκανε τα πράγματα καλύτερα. Είχε όμως κάτι, κάτι το ομορφάσχημο και λίγο επικίνδυνο, σαν μερικούς συναδέλφους της εδώ στο L.A. Κάτι από Κρίστοφερ Γουόκεν. Από Νικ Νόλτε. Και είχε και φαρδιές πλάτες. Παρόλο που ήταν τόσο λεπτός. Ίσως γι' αυτό κιόλας να της φαινόταν έτσι.

«Ε ναι, αυτούς θέλουμε πάντα» σχολίασε η Λουσίλ. «Αυτούς που δεν μας θέλουν. Νομίζουμε ότι θα μας αγαπήσουν αν προσπαθήσουμε λίγο περισσότερο, ε;»

«Τι δουλειά κάνεις;» τη ρώτησε ο άντρας.

«Πίνω» είπε εκείνη σηκώνοντας το ποτήρι της με το ουίσκι. «Και ταΐζω γάτες».

«Χμ».

«Φαντάζομαι ότι εννοείς ποια είμαι. Και είμαι...» Η Λουσίλ ήπια μια γουλιιά ουίσκι καθώς αναρωτιόταν ποια εκδοχή του εαυτού της να του προσφέρει. Την επαγγελματική ή την πραγματική; Άφησε κάτω το ποτήρι κι αποφάσισε τη δεύτερη – ας πάει στον διάολο.

«Είμαι μια ηθοποιός που κάποτε έπαιξε σ' έναν μεγάλο ρόλο. Την Ιουλιέτα στην καλύτερη κινηματογραφική εκδοχή του *Ρωμαίος και Ιουλιέτα*, που κανείς δεν θυμάται πια. Ένας μεγάλος ρόλος μπορεί να μην ακούγεται κάτι το ιδιαίτερο, αλλά σ' αυτή την πόλη, να ξέρεις, είναι κάτι που οι περισσότεροι δεν πετυχαίνουν ποτέ. Εγώ έχω παντρευτεί τρεις φορές, τις δύο με πλούσιους κινηματογραφικούς παραγωγούς τους οποίους εγκατέλειψα με ευνοϊκότερους διακανονισμούς – κάτι που επίσης οι περισσότεροι δεν πετυχαίνουν ποτέ – και την τρίτη με τον μοναδικό άντρα που αγάπησα. Έναν πανέμορφο, νεαρό ηθοποιό, σαν Άδωνι, απένταρο, απείθαρχο και ασυνείδητο. Μου έφαγε

όλα μου τα λεφτά κι ύστερα με παράτησε. Τον θέλω ακόμη, αλλά εύχομαι να σαπίσει στην Κόλαση».

Άδειασε το ποτήρι της, το ακούμπησε στον πάγκο κι έκανε νόημα στον Μπεν να βάλει κι άλλο ένα. «Κι επειδή πάντα ερωτεύομαι ό,τι δεν μπορώ να έχω, επένδυσσα χρήματα που δεν είχα σε ένα κινηματογραφικό πρότζεκτ που βασιζόταν πάνω σ' έναν κεντρικό, μεγάλο ρόλο για γυναίκα ηθοποιό μεγαλύτερης ηλικίας. Ξύπνιο σενάριο, ηθοποιοί που ξέρουν να παίζουν πραγματικά κι ένας σκηνοθέτης που σε κάνει να σκέφτεσαι – με άλλα λόγια, ένα έργο που κάθε σοβαρός άνθρωπος ξέρει ότι είναι καταδικασμένο να αποτύχει. Αυτή είμαι λοιπόν: μια ονειροπόλα λούζερ και τυπική ανχελένα».

Ο άντρας με την ουλή χαμογέλασε.

«Α, καταλαβαίνουμε από αυτοσαρκασμό» είπε η Λουσίλ.
«Πώς σε λένε;»

«Χάρι».

«Δεν πολυμιλάς, Χάρι».

«Χμ».

«Σουηδός;»

«Νορβηγός».

«Την έχεις κοπανήσει από κάπου;»

«Έτσι μοιάζω;»

«Ναι. Βλέπω φορές βέρα. Από τη γυναίκα σου;»

«Πέθανε».

«Α, προσπαθείς να την κοπανήσεις από τη θλίψη λοιπόν». Η Λουσίλ σήκωσε το ποτήρι της για πρόποση. «Ξέρεις ποιο είναι το δικό μου αγαπημένο μέρος; Το Λόρελ Κάνιον εδώ πιο πάνω. Όχι τώρα, αλλά έτσι όπως ήταν στα τέλη της δεκαετίας του 1960. Μιλάμε, θα γούσταρες πολύ. Αν είχες γεννηθεί βεβαίως».

«Μια χαρά είχα γεννηθεί».

Η Λουσίλ έδειξε τις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες στον τσίχο πίσω από τον Μπεν.

«Όλοι αυτοί εδώ δούλευαν, το ξέρεις; Οι Κρόσμπι, Στιλς, Νας και... αχ, πώς τον έλεγαν τον τελευταίο;»

Ο Χάρι χαμογέλασε ξανά.

«Οι The Mammias & The Papas» συνέχισε εκείνη. «Η Καρόλ Κινγκ, ο Τζέιμς Τέιλορ. Η Τζόνι Μίτσελ». Σούφρωσε λίγο τη μύτη της. «Η οποία ακουγόταν κι έμοιαζε λες κι ήταν του κατηγορητικού, αλλά μια χαρά τα έκανε πλακάκια με τους υπόλοιπους. Ακόμα και τον Λέοναρντ κατάφερε, μιλάμε, συζήσανε μαζί για κάνα μήνα. Της τον δανείστηκα για μία και μοναδική βραδιά».

«Τον Λέοναρντ Κοέν;»

«Ποιον άλλο; Καλός, γλυκός άνθρωπος ήταν. Μου έμαθε κάτι πολύ έξυπνο για τη στιχουργική. Οι περισσότεροι κάνουν το λάθος να ξεκινούν με τον έναν καλό στίχο που σκέφτηκαν και μετά γράφουν κάτι μισοαξιοπρεπές για να βγάλουν ομοιοκαταληξία. Το κόλπο είναι να ξεκινάς με αυτό το μισοαξιοπρεπές γιατί κανείς δεν το προσέχει. Αν γράψεις, ας πούμε, τον ωραίο στίχο *your hair on the pillow like a sleepy golden storm* και για να κάνεις ρίμα, συμπληρώσεις το κοινότοπο *we made love in the morning, our kisses deep and warm* – πάει το τραγούδι, το κατέστρεψες. Αν όμως αντιστρέψεις τη σειρά και γράψεις *We made love in the morning, our kisses deep and warm, your hair on the pillow like a sleepy golden storm*, τότε οι δυο στίχοι αποκτούν αυτομάτως μια φυσική κομψότητα. Νομίζουμε ότι οι ποιητές σκέφτονται με την ίδια σειρά που γράφουν, αλλά δεν είναι έτσι. Όχι ότι είναι περίεργο βεβαίως: έχουμε συνηθίσει να σκεφτόμαστε ότι αυτό που ακολουθεί είναι συνέπεια αυτού που προηγήθηκε και όχι αντιστρόφως».

«Χμ, ενώ αυτό που συμβαίνει είναι στην πραγματικότητα αποτέλεσμα αυτού που θα συμβεί;»

«Ακριβώς, Χάρι! Καταλαβαίνεις τι λέω;»

«Ίσως. Για δώσε μου ένα παράδειγμα».

«Μάλιστα, για να δούμε». Άδειασε το ποτήρι της. Ο Χάρι

μάλλον κάτι άκουσε στον τόνο της φωνής της, γιατί τον είδε να σηκώνει ένα φρούδι και να κοιτάζει στα γρήγορα τριγύρω στο μπαρ.

«Άς πούμε, αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή είναι ότι εγώ σου λέω πως χρωστάω έναν σκασμό λεφτά για μια κινηματογραφική παραγωγή» είπε η Λουσίλ και κοίταξε μέσα από το βρόμικο παράθυρο και τις μισόκλειστες περισίδες προς τη μεριά του πάρκινγκ που πνιγόταν στη σκόνη. «Κι αυτό δεν είναι τυχαίο, αλλά αποτέλεσμα αυτού που θα συμβεί. Δηλαδή ενός λευκού Καμάρο που έχει παρκάρει δίπλα στο αμάξι μου έξω στο πάρκινγκ».

«Με δυο άντρες στην καμπίνα του» είπε ο Χάρι. «Είναι εκεί τουλάχιστον είκοσι λεπτά».

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. Ο Χάρι επιβεβαίωσε ότι η Λουσίλ είχε μαντέψει σωστά το επάγγελμά του.

«Είδα το ίδιο αμάξι έξω από το σπίτι μου στο Κάνιον σήμερα το πρωί» είπε η Λουσίλ. «Δεν ξαφνιάστηκα, με είχαν προειδοποιήσει ότι θα στείλουν εισπράκτορες. Όχι πιστοποιημένους προφανώς. Απ' ό,τι καταλαβαίνεις, δεν πήρα δάνειο από τράπεζα. Τώρα λοιπόν που θα βγω να πάω στο αμάξι μου, θα θελήσουν να μου πουν δυο λόγια. Υποθέτω ότι θα περιοριστούν εκεί για την ώρα, σε προειδοποιήσεις και απειλές».

«Και γιατί μου τα λες όλα αυτά;»

«Επειδή είσαι αστυνομικός».

Πάλι αυτό το σηκωμένο φρούδι. «Έτσι μοιάζω;»

«Ο πατέρας μου ήταν αστυνομικός. Προφανώς είστε αναγνωρισίμοι διεθνώς. Σου τα λέω λοιπόν όλα αυτά γιατί θέλω να παρακολουθήσεις τι θα συμβεί. Κι αν τους δεις να εκνευρίζονται και να γίνονται απειλητικοί, θέλω να βγεις έξω και... ε, να δείξεις ότι είσαι αστυνομικός, ρε παιδί μου, να φοβηθούν λίγο και να φύγουν. Αν και είμαι σχεδόν σίγουρη ότι δεν θα το τραβήξουν μέχρι εκεί. Πάντως θα νιώσω πιο ασφαλής αν μας έχεις στον νου σου».

Ο Χάρι την κοίταξε προσεκτικά. «Εντάξει» είπε απλώς.

Η Λουσίλ ξαφνιάστηκε. Σαν εύκολα δεν πείστηκε; Όμως υπήρχε κάτι το στιβαρό στο βλέμμα του που την έκανε να τον εμπιστευτεί. Βεβαίως και τον Άδωνι της τον είχε εμπιστευτεί... Και τον σκηνοθέτη και τον παραγωγό... Τέλος πάντων.

«Πάω» είπε.

Ο Χάρι Χόλε κρατούσε ακόμη το ποτήρι στο χέρι του. Άκουσε το σχεδόν ανεπαίσθητο ροκάνισμα από τα παγάκια που έλιωναν. Δεν έπινε. Γιατί ήταν ταπί με ταπί, δεν είχε πού να πάει και αυτό το τελευταίο του ποτό σκόπευε να το τραβήξει χρονικά όσο δεν πήγαινε. Κοίταξε μία από τις φωτογραφίες πίσω από τον πάγκο. Ήταν ο αγαπημένος του συγγραφέας όταν ήταν νεότερος, ο Τσαρλς Μπουκόφσκι, στην πλατεία έξω από το Creatures. Φωτογραφία της δεκαετίας του 1970, είχε πει ο Μπεν. Ο Μπουκόφσκι στεκόταν με το ένα χέρι πάνω απ' τους ώμους κάποιου φίλου. Φορούσαν κι οι δυο τους χαβανέζικα πουκάμισα. Η μέρα χάραζε, το βλέμμα τους ήταν θολό, οι κόρες των ματιών τους μικρές σαν καρφάκια και είχαν κι οι δυο ένα χαμόγελο θριάμβου, λες και είχαν μόλις φτάσει στον Βόρειο Πόλο μετά από ένα εξαντλητικό ταξίδι.

Ο Χάρι κοίταξε την πιστωτική του κάρτα που ο Μπεν είχε αφήσει μπροστά του στον πάγκο.

Άδεια. Καπούτ. Τίποτα. Αποστολή εξετελέσθη: το να πει μέχρι τελικής πτώσεως. Τέρμα τα χρήματα, τέρμα οι μέρες του, τέρμα το μέλλον. Το μόνο που του έμενε ήταν να διαπιστώσει αν είχε αρκετά κότσια για να παίξει και τα ρέστα του. Κάτω από το στρώμα στην πανσιόν είχε μια παλιά Μπερέτα που κατάφερε ν' αγοράσει για είκοσι πέντε δολάρια από τους άστεγους στις μπλε σκηνές κάτω στη Skid Row. Μεσ στην Μπερέτα υπήρχαν τρεις σφαίρες. Ακούμπησε την παλάμη του πάνω στην πιστωτική και κουλούριασε τα δάχτυλά του γύρω της. Γύρισε

και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ακολούθησε με το βλέμμα την ηλικιωμένη γυναίκα καθώς έβγαινε από το μπαρ προς το πάρκινγκ. Πόσο μικρόσωμη ήταν. Σχεδόν αραχνοϋφαντη, εύθραυστη, αλλά δυνατή σαν σπουργίτι. Μπεζ παντελόνι και ασορτί κοντό σακάκι. Είχε κάτι από τη δεκαετία του 1980 στο παλιομοδίτικο αλλά καλόγουστο στιλ της. Έτσι έκανε εμφάνιση στο μπαρ κάθε πρωί. Εντυπωσιακά. Για το εκλεκτό κοινό δύο με οκτώ ατόμων.

«Ηρθε η Λουσίλ!» ανακοίνωνε ο Μπεν πριν ξεκινήσει να της φτιάχνει από μόνος του το αγαπημένο της ποτό, ουίσκι σάουρ.

Αλλά δεν ήταν αυτή η εντυπωσιακή της είσοδος που θύμιζε στον Χάρι τη μητέρα του, που είχε πεθάνει στο νοσοκομείο Ράντιουμ όταν εκείνος ήταν δεκαπέντε χρονών τρυπώντας σαν σφαίρα την καρδιά του για πρώτη φορά. Ήταν η ευγενική, γελαστή και συνάμα θλιμμένη ματιά της Λουσίλ, το βλέμμα μιας καλής ψυχής που είχε παραιτηθεί από τις μάχες της. Και η φροντίδα που έδειχνε στους άλλους, κάθε που τους ρωτούσε για την υγεία τους, τα ερωτικά τους προβλήματα ή τις κόντρες με τους οικείους τους. Και η διακριτικότητα που έδειχνε αφήνοντας τον Χάρι στην ησυχία του, να κάθεται σιωπηλός στον πάγκο του μπαρ στην άλλη άκρη της αίθουσας. Η μητέρα του, η λιγομίλητη εκείνη γυναίκα που είχε λειτουργήσει ως πύργος ελέγχου της οικογένειας, ως νευραλγικό της κέντρο, ο άνθρωπος που κινούσε τα νήματα τόσο διακριτικά ώστε να νομίζουν ότι τις αποφάσεις τις έπαιρνε ο πατέρας του. Η μητέρα του, μια ασφαλής αγκαλιά, αυτή που πάντα καταλάβαινε, ο άνθρωπος που ο Χάρι είχε αγαπήσει πάνω απ' όλους και γι' αυτό έγινε και η αχίλλειος πτέρνα του. Σαν εκείνη τη φορά στη Β' δημοτικού, που είχε χτυπήσει απαλά η πόρτα της τάξης και στο άνοιγμα στεκόταν εκείνη με το τάπερ που ο Χάρι είχε ξεχάσει σπίτι. Το πρόσωπο του Χάρι είχε λάμψει ολόκληρο, μέχρι που άκουσε έναν συμμαθητή του να χαζογελάει και σηκώθηκε και βγήκε

στον διάδρομο και της είπε θυμωμένος ότι τον έκανε να ντρέπεται και να φύγει, δεν το χρειάζόταν το τάπερ του ούτε ήθελε να φάει. Εκείνη απλώς του χαμογέλασε λυπημένα, του έδωσε το τάπερ κι ένα χάδι στο μάγουλο κι έφυγε. Δεν του το ανέφερε ποτέ ξανά. Προφανώς είχε καταλάβει – όπως καταλάβαινε πάντα. Κι όταν ο Χάρι πήγε για ύπνο εκείνο το βράδυ, το είχε καταλάβει κι αυτός: ότι δεν ήταν εκείνη που τον είχε κάνει να νιώσει άβολα: ήταν το ότι όλοι είχαν δει πόσο την αγαπούσε και πόσο ευάλωτος ήταν. Πόσες φορές τα επόμενα χρόνια δεν σκέφτηκε να της ζητήσει συγγνώμη, μα του φαινόταν πάντα λιγάκι ανόητο.

Ένα σύννεφο σκόνης σηκώθηκε από το πάρκινγκ και τύλιξε για μια στιγμή τη Λουσίλ που κρατούσε στο χέρι τα γυαλιά ηλίου της. Ο Χάρι είδε την πόρτα του συνοδηγού του Καμάρο να ανοίγει κι έναν άντρα με κόκκινο πόλο και γυαλιά ηλίου να βγαίνει έξω. Πήγε μπροστά στο αμάξι και της έκοψε τον δρόμο.

Ο Χάρι περίμενε να τους δει να συζητούν. Όμως ο άντρας έκανε ένα βήμα εμπρός κι άρπαξε τη Λουσίλ από το μπράτσο. Άρχισε να την τραβάει προς το Καμάρο. Ο Χάρι είδε τα πόδια της να σέρνονται καθώς προσπαθούσε να αντισταθεί. Και τώρα παρατήρησε ότι το Καμάρο δεν είχε αμερικανικές πινακίδες. Βρέθηκε από το σκαμπό στο πάτωμα σε λιγότερο από δευτερόλεπτο. Έτρεξε στην πόρτα, την άνοιξε βίαια με τον αγκώνα του, τυφλώθηκε από τον ήλιο και παραλίγο να περδουκλωθεί στα δυο σκαλιά που χώριζαν τη βεράντα από το έδαφος. Κατάλαβε ότι δεν ήταν καθόλου νηφάλιος. Κοίταξε προς τη μεριά των δυο αυτοκινήτων. Τα μάτια του συνήθισαν σιγά σιγά το φως. Πίσω από το πάρκινγκ, από την άλλη μεριά του δρόμου που ανέβαινε προς μια καταπράσινη πλαγιά, υπήρχε ένα κοιμήσιμο μπακάλικο, αλλά άνθρωποι άλλοι πλην του άντρα και της Λουσίλ δεν υπήρχαν τριγύρω.

«Police!» φώναξε ο Χάρι. «Let her go!»

«Please stay out of this, sir» του φώναξε ο άντρας.

Ο Χάρι υποψιάστηκε ότι ο άντρας είχε το ίδιο επαγγελματικό υπόβαθρο μ' εκείνον: μόνο οι αστυνομικοί είναι έτσι ευγενικοί σε τέτοιες περιπτώσεις. Κατάλαβε επίσης ότι θα έπρεπε να επέμβει ο ίδιος κι ήξερε ότι ο πρώτος και σημαντικότερος κανόνας στην πάλη σώμα με σώμα ήταν απλός: μην περιμένεις όποιος επιτίθεται πρώτος και με μέγιστη ορμή κερδίζει. Γι' αυτό δεν μείωσε την ταχύτητά του και ο άλλος που προφανώς κατάλαβε τις προθέσεις του άφησε τη Λουσίλ κι άρπαξε κάτι πίσω από την πλάτη του. Έφερε τα χέρια μπροστά. Κρατούσε ένα πιστόλι που ο Χάρι αναγνώρισε αμέσως. Ένα Γκλοκ 17. Το έστρεψε προς το μέρος του.

Ο Χάρι έκοψε ταχύτητα, αλλά συνέχισε να περπατάει προς τον άντρα. Τον είδε να κλείνει το ένα μάτι και να στοχεύει πίσω από το πιστόλι. Η φωνή του σχεδόν πνίγηκε από ένα φορητό που πέρασε ξοπίσω του στον δρόμο.

«Πηγαίνετε πίσω απ' όπου ήρθατε, sir! Τώρα!»

Όμως ο Χάρι συνέχισε να προχωράει προς το μέρος του. Συνειδητοποίησε ότι κρατούσε ακόμη την πιστωτική του στο ένα χέρι. Έτσι θα τελείωναν όλα; Σ' ένα σκονισμένο πάρκινγκ σε μια ξένη χώρα, κάτω από τον ήλιο, χρεοκοπημένος κι ολίγον μεθυσμένος, ενώ προσπαθούσε να κάνει ό,τι δεν είχε καταφέρει να κάνει για τη μάνα του ούτε για κανέναν απ' όσους είχε ποτέ του αγαπήσει;

Μισόκλεισε τα μάτια κι έσφιξε τα δάχτυλά του γύρω από την πιστωτική κάνοντας το χέρι του να μοιάζει με σμίλη.

Ο τίτλος του τραγουδιού του Λέοναρντ Κοέν που η Λουσίλ είχε παραθέσει λανθασμένα στριφογύριζε στο μυαλό του: Hey, that's no way to say goodbye.

Δεν λες τίποτα.

Η 13^Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ ΘΑ ΣΑΣ ΣΥΝΑΡΠΑΣΕΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΧΑΘΕΙΣ, ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΑΠΟ ΣΕΝΑ

Αφού έχει δει τη ζωή του να διαλύεται, ο Χάρι πηγαίνει στο Λος Άντζελες για να εξαφανιστεί από όλους και απ' όλα, ακόμα και από τον ίδιο του τον εαυτό. Όσο και αν προσπαθεί όμως δεν καταφέρνει να ξεφύγει. Όταν στον δρόμο του βρεθεί μια ηλικιωμένη ηθοποιός, που προσπαθεί να γλιτώσει από ένα καρτέλ ναρκωτικών, ο Χάρι δεν έχει άλλη επιλογή, πρέπει να τη βοηθήσει.

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΓΝΟΟΥΝΤΑΙ.

Ο ΥΠΟΠΤΟΣ ΖΗΤΑ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΟΥ. ΘΑ ΤΟΥ ΤΗ ΔΩΣΕΙΣ;

Πίσω στο Όσλο, δύο γυναίκες αγνοούνται. Ένας από τους υπόπτους είναι ο μεγιστάνας του real estate, Μάρκουσ Ρόε. Η Κατρίνε Μπρατ θέλει να ζητήσει τη βοήθεια του Χάρι Χόλε που γνωρίζει τους κατά συρροή δολοφόνους καλύτερα από τον καθένα. Η αστυνομία όμως αρνείται κατηγορηματικά. Από την άλλη, ο ύποπτος θέλει να τον προσλάβει ως ιδιωτικό ερευνητή για να τον απαλλάξει από τις κατηγορίες. Ο Χάρι αρνείται. Θα βρεθεί όμως αντιμέτωπος με ένα μεγάλο δίλημμα.

Ο ΚΛΟΙΟΣ ΣΦΙΓΓΕΙ ΑΣΦΥΚΤΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ

Έχει μόλις δέκα μέρες. Ο χρόνος περνάει και μια ματωμένη σελήνη ρίχνει το φως της πάνω από το Όσλο.

ISBN: 978-618-03-3547-7

9 786180 335477

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83547

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book